ชื่องานวิจัย การป้องกันยาเสพติดโดยองค์กรชุมชน : กรณีศึกษาบ้านเจาะกือแย ตำบลตะบิ้ง อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี

ผู้เขียน นายสะแลแม อาแวนิ

ประธานสมาคมยุวมุสลิมแห่งประเทศไทย สาขาปัตตานี ปี 2538 - 2539

ตำแหน่ง นักวิชาการสาธารณสุข 6 สำนักงานสาธารณสุขอำเภอมายอ จังหวัดปัตตานี

การศึกษา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์เพื่อการพัฒนาชุมชน)

ทุนวิจัย ศูนย์ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ภาคใต้

สมาคมยุวมุสลิมแห่งประเทศไทย

ปี 2539

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดโดยองค์กรชุมชน ของหมู่บ้านเจาะกื่อแย หมู่ที่ 3 ตำบลตะบิ้ง อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี 2) ศึกษาปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ และข้อเสนอแนะในการป้องกันยาเสพติดโดยองค์กรชุมชน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นกลุ่มเป้าหมายที่ได้เข้าร่วมโครงการจัดสัมมนาเรื่องชุมชนกับการแก้ปัญหายาเสพติด ซึ่งจัดโดยสมาคมยุวมุสลิมแห่งประเทศไทย สาขาปัตตานี จำแนกเป็น 3 กลุ่มได้แก่ กลุ่มผู้นำท้องถิ่น/ผู้นำศาสนา จำนวน 10 คน กลุ่มเยาวชน จำนวน 10 คน กลุ่มพ่อบ้าน/แม่บ้าน จำนวน 10 คน รวมเป็น 30 คน คิดเป็นร้อยละ 42.85 ของประชากรเป้าหมาย ได้มาโดยวิธีเลือกตัวอย่างแบบโควต้า (Quota Sampling) เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล เป็นแบบสัมภาษณ์เจาะลึก (In - depth Interviewing) การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ซึ่งจะรวบรวมข้อมูลทั้งหมดและสังเคราะห์ข้อมูลเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มผู้นำท้องถิ่น/ผู้นำศาสนา กลุ่มเยาวชน และกลุ่มพ่อบ้าน/แม่บ้าน ทราบจำนวนผู้ติดยาเสพติดที่แตกต่างกัน กลุ่มผู้นำท้องถิ่น/ผู้นำศาสนาจะทราบข้อมูลผู้ติดยาเสพติดมากกว่ากลุ่มเยาวชน และกลุ่มพ่อบ้าน/แม่บ้าน ตามลำดับ

2. ภายหลังจากองค์กรเอกชนจัดสัมมนาในหมู่บ้านเจาะกือแย พบว่า ไม่มีจำนวนผู้ติดยาเสพติดไปบำบัดรักษา ณ ค่ายบำบัดรักษายาเสพติด และไม่มีจำนวนผู้ติดยาเสพติดเพิ่มขึ้น ประชาชนพอใจกับสถานการณ์เยาวชนติดยาเสพติดในระดับหนึ่ง

3. กิจกรรมที่ได้รับความสำเร็จขององค์กรชุมชน ในการป้องกันยาเสพติดในหมู่บ้าน ได้แก่

3.1 ผู้นำท้องถิ่นปฏิบัติตนเผยแพร่ศาสนาอิสลาม (ดะวะฮฺ) และชักนำผู้ติดยาเสพติดเข้าร่วมกิจกรรมดะวะห์ เพื่อขัดเกลาจิตใจ

3.2 ทุกครัวเรือนมีการระมัดระวังลูกหลานไม่ให้ติดยาเสพติด เน้นห้ามคบเพื่อนที่ติดยาเสพติดแล้ว

3.3 เมื่อมีการจับกุมเยาวชนที่ติดยาเสพติด ห้ามผู้นำท้องถิ่นไปประกันตัว

3.4 จัดตั้งกลุ่มสันทนาการด้านกีฬา โดยการส่งเสริมให้มีการสร้างทีมกีฬาไปร่วมแข่งขันต่างหมู่บ้านเป็นประจำ และได้จัดระบบเพื่อนเตือนเพื่อนขึ้น

3.5 ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในการรณรงค์ป้องกันยาเสพติดในหมู่บ้าน

4. ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในระดับหมู่บ้าน

4.1 องค์กรชุมชน (คณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งจากผู้ร่วมสัมมนาการป้องกันยาเสพติด) เกรงกลัวอำนาจผู้นำท้องถิ่น ไม่กล้าใช้มาตรการที่ทางองค์กรชุมชนกำหนด

4.2 ในการจัดสัมมนาผู้นำชุมชนได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

4.3 ขาดผู้นำในการชักจูง กระตุ้นให้มีการประชุมติดตามการดำเนินงานป้องกันยาเสพติด ตามมาตรการที่กำหนดไว้

4.4 องค์กรชุมชนไม่มีเวลาในการดำเนินการตามที่กำหนดไว้ เนื่องจากไปประกอบต่างถิ่น

4.5 บิดา มารดา ของผู้ติดยาเสพติดไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร

4.6 ประชาชนไม่กล้าแจ้งเบาะแสของผู้ติดยาเสพติด เนื่องจากกลัวผู้ติดยาเสพติดจะล้างแค้นและทำร้ายผู้แจ้งเบาะแส

5. ข้อเสนอแนะขององค์กรชุมชน

5.1 มีการจัดตั้งกลุ่มละแวกบ้านให้มาก เพื่อป้องกันผู้ติดยาเสพติดรู้ว่าใครเป็นแจ้งเบาะแส

5.2 ให้เยาวชนเป็นผู้สอดส่องในหมู่บ้าน ไม่ควรเป็นหน้าที่ขององค์กรชุมชนเพียงฝ่ายเดียว

5.3 มีการประสานงาน ทั้งตำบล นำผู้ติดยาเสพติดไปรักษา และให้ทางตำรวจมีการจับกุมผู้ติดยาเสพติดด้วย

5.4 มีการส่งเสริมการกีฬาในหมู่บ้าน

5.5 ให้ผู้นำศาสนา/ผู้นำท้องถิ่น ดำเนินการจัดอบรมเยาวชนเพื่อขัดเกลาจิตใจ